

Částečná obnova a nástup do funkce devíti nových členů Soudního dvora

Rozhodnutími ze dne 2. září 2020, 19. února 2021, 21. dubna 2021, 2. června 2021 a 7. července 2021 obnovili zástupci vlád členských států Evropské unie na období od 7. října 2021 do 6. října 2027 mandát sedmi soudcům Soudního dvora; těmito soudci jsou p. Koen Lenaerts, p. Lars Bay Larsen, p. Siniša Rodin, p. François Biltgen, p. Eugene Regan, p. Niilo Jääskinen a pí Küllike Jürimäe.

Rozhodnutími ze dne 19. února 2021, 21. dubna 2021, 2. června 2021 a 7. července 2021 byli na období od 7. října 2021 do 6. října 2027 jmenováni soudci Soudního dvora pí Maria Lourdes Arastey Sahún na místo pí Rosario Silva de Lapuerta, p. Zoltán Csehi na místo p. Endreho Juhásze, pí Octavia Spineanu-Matei na místo pí Camélie Toader, p. Miroslav Gavalec na místo p. Daniela Švábyho a p. Dimitrios Gratsias na místo p. Michaila Vilarase.

Rozhodnutími ze dne 19. února 2021, 21. dubna 2021 a 7. července 2021 obnovili zástupci vlád členských států Evropské unie na období od 7. října 2021 do 6. října 2027 mandát třem generálním advokátům Soudního dvora; těmito generálními advokáty jsou p. Manuel Campos Sánchez-Bordona, p. Athanasios Rantos a pí Juliane Kokott.

Rozhodnutími ze dne 21. dubna 2021, 7. července 2021 a 8. září 2021 byli na období od 7. října 2021 do 6. října 2024 jmenováni generálními advokáty Soudního dvora p. Anthony Michael Collins na místo p. Gerarda Hogana a na období od 7. října 2021 do 6. října 2027 pí Laila Medina na místo p. Henrika Saugmandsgaarda Øe, p. Nicholas Emiliou na místo p. Michala Bobka a pí Tamara Čapeta na místo p. Evgenije Tančeva.

U příležitosti ukončení funkce a odchodu pí Rosario Silva de Lapuerta, p. Michaila Vilarase, p. Endreho Juhásze, pí Camélie Toader, p. Daniela Švábyho, p. Henrika Saugmandsgaarda Øe, p. Michala Bobka, p. Evgenije Tančeva a p. Gerarda Hogana a u příležitosti složení slibu a nástupu do funkce nových členů orgánu se dnešního dne bude konat slavnostní zasedání v sídle Soudního dvora Evropské unie.

Přímý přenos ceremoniálu bude dostupný od 17:30 hodin na následující stránce:
<http://c.connectedviews.com/01/LiveMeetings/cdj>

Prezentace nových členů

Maria Lourdes Arastey Sahún

Soudkyně

Maria Lourdes Arastey Sahún, narozena v roce 1959 v Tarragoně (Španělsko), studovala na Universitat de Barcelona (univerzita v Barceloně, Španělsko), kde v roce 1983 získala diplom v oboru právo, a v letech 1984 až 1985 absolvovala odbornou justiční přípravu na Escuela Judicial (Národní justiční akademie, Španělsko).

Byla jmenována soudkyní Juzgado de Distrito de Sant Feliu de Llobregat (obvodní soud v Sant Feliu de Llobregat, Španělsko) a Juzgado de Distrito de Barcelona (obvodní soud v Barceloně, Španělsko), přičemž tyto funkce vykonávala v letech 1985 až 1989. V roce 1989 byla na období jednoho roku přidělena k Juzgado de lo Social nº 7 de Barcelona (soud pro pracovní právní věci a věci sociálního zabezpečení č. 7 v Barceloně, Španělsko) a následně působila v senátu pro sociálněprávní věci na Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Nejvyšší soud Katalánska, Španělsko), jehož členkou byla do roku 2009. V roce 2009 byla jmenována soudkyní Tribunal Supremo (Nejvyšší soud, Španělsko). V letech 2013 až 2021 byla rovněž soudkyní Správního tribunálu Severoatlantické aliance (NATO) (Brusel, Belgie).

Maria Lourdes Arastey Sahún se souběžně se soudcovskou činností věnovala i výuce. V letech 1998 až 2008 působila jako docentka pracovního práva a práva sociálního zabezpečení na Universitat de Barcelona. Rovněž pracovala jako lektorka v národních střediscích pro justiční vzdělávání, a to zejména ve Španělsku (pravidelně), v Bulharsku (v roce 2008) a v Rumunsku (v roce 2008), jakož i na Škole Juana Carlose I. pro Střední Ameriku a Karibik (v roce 2006). Maria Lourdes Arastey Sahún vystupovala na konferencích a na řadě univerzit se podílela na různých seminářích. Zasedá i v několika orgánech působících zejména v oblastech unijního práva, vzdělávání a ověřování kvalifikace soudců a alternativních způsobů řešení sporů.

Maria Lourdes Arastey Sahún byla jmenována soudkyní Soudního dvora 7. října 2021.

Zoltán Csehi

Soudce

Zoltán Csehi, narozen v roce 1965 v Budapešti (Maďarsko), získal v roce 1990 diplom v oboru právo na Eötvös Loránd Tudományegyetem (univerzita Loránda Eötvöse, Maďarsko) a v roce 1991 titul Master of Laws na Ruprecht-Karls-Universität Heidelberg (Ruprecht-Karlova univerzita v Heidelbergu, Německo). Na Eötvös Loránd Tudományegyetem absolvoval i doktorandské studium a disertační práci v oboru právo obhájil v roce 2004. V roce 1992 rovněž získal na univerzitě Eötvös Loránd Tudományegyetem diplom v oboru dějiny umění.

Byl advokátem zapsaným u Budapešťské advokátní komory a toto povolání vykonával v Maďarsku v letech 1995 až 2016. Souběžně s činností advokáta působil v letech 2004 až 2016 jako rozhodce Pénz és Tőkepiaci Állandó Választottbírószág (Stálý rozhodčí soud pro finanční a kapitálové trhy, Maďarsko) a ad hoc rozhodce.

Zoltán Csehi se kromě toho věnoval i výuce práva, a to na Eötvös Loránd Tudományegyetem coby docent (v letech 1991 až 2005) a poté profesor (v letech 2005 až 2016). Vyučoval i na Pázmány Péter Katolikus Egyetem (Katolická univerzita Pétera Pázmányho, Maďarsko), kde působil v letech 2007 až 2013 jako vedoucí katedry obchodního práva a od roku 2013 jako profesor. Na této univerzitě byl v letech 2013 až 2016 vedoucím katedry soukromého a obchodního práva, od roku 2017 profesorem zaměřujícím se na výzkum v oblasti soukromého a obchodního práva a od roku 2018 vedoucím katedry občanského práva. Od roku 2013 působí jako hostující profesor na université catholique de Lyon (katolická univerzita v Lyonu, Francie).

Zoltán Csehi byl 13. dubna 2016 jmenován soudcem Tribunálu a soudcem Soudního dvora je od 7. října 2021.

Octavia Spineanu-Matei

Soudkyně

Octavia Spineanu-Matei, narozena v roce 1967 ve Válenii de Munte (Rumunsko), získala v roce 1990 diplom v oboru právo na Universitatea Alexandru Ioan Cuza din Iași (univerzita Alexandru

Ioan Cuza, Rumunsko) (diplom s vyznamenáním) a v roce 1999 získala na Academia de Poliție „Alexandru Ioan Cuza“ (Policejní akademie „Alexandru Ioan Cuza“, Rumunsko) doktorát v oboru právo.

Profesní dráhu zahájila v roce 1991 coby soudkyně Judecătoria sectorului 4 București (soud prvního stupně 4. obvodu v Bukurešti, Rumunsko) a tuto funkci vykonávala do roku 1996. V letech 1996 až 1999 byla soudkyní Tribunalul București (soud prvního stupně v Bukurešti, Rumunsko); v letech 1997 až 1999 byla předsedkyní civilního úseku posledně uvedeného soudu. Poté, co v letech 1999 až 2005 působila jako soudkyně Curtea de Apel București (odvolací soud v Bukurešti, Rumunsko) a v letech 1999 až 2003 jako předsedkyně jeho civilního úseku, byla jmenována soudkyní Înalta Curte de Casație și Justiție (Nejvyšší kasační a soudní dvůr, Rumunsko), přičemž tuto funkci vykonávala v letech 2006 až 2016.

V letech 2006 až 2016 byla O. Spineanu-Matei jmenována externí členkou velkého odvolacího senátu Evropského patentového úřadu v Mnichově (Německo).

Od roku 1997 se také věnovala vzdělávání rumunských soudců a justičních čekatelů coby lektorka Institutul Național al Magistraturii (Národní justiční akademie, Rumunsko); rovněž byla členkou její vědecké rady a v letech 2011 až 2016 její ředitelkou. Rovněž zasedala ve správní radě Școala Națională de Grefieri (Národní škola pro vyšší soudní úředníky, Rumunsko). V letech 2012 až 2016 byla členkou rady pro doktorská studia na Universitatea din București (univerzita v Bukurešti, Rumunsko). Je spoluautorkou několika publikací a autorkou řady článků týkajících se práva a pravidelně se účastní národních i mezinárodních konferencí.

Dne 19. září 2016 byla O. Spineanu-Matei jmenována soudkyní Tribunálu. Jeho členkou byla pět let a dne 7. října 2021 byla jmenována soudkyní Soudního dvora.

Miroslav Gavalec

Soudce

Miroslav Gavalec, narozen v roce 1961 ve Zlíně (Československo), nejprve získal diplom strojního inženýra v oborech tepelné stroje a jaderná zařízení na Českém vysokém učení technickém v Praze (Československo) a poté v letech 1986 až 1991 vykonával různé funkce ve slovenské jaderné elektrárně.

Jeho zájem o sociální vědy ho následně v letech 1990 až 1995 přivedl ke studiu práva na Univerzitě Komenského v Bratislavě (Slovensko), kde v roce 1995 získal v tomto oboru magisterský diplom. Na téže univerzitě rovněž zahájil doktorské studium práva a v roce 2010 mu byl udělen titul doktor práv (PhD.).

V roce 2001 byl jmenován soudcem pro obchodněprávní a rodinné věci a soudcem pro správní spory na Okresnom súdĕ v Bratislavě III (okresní soud v Bratislavě III, Slovensko). Členem tohoto soudu byl do roku 2005, kdy nastoupil k Najvyššímu súdu Slovenskej republiky (Nejvyšší soud Slovenské republiky), kde nejprve zasedal jako soudce správního kolegia a od roku 2009 jako předseda prvního senátu správního kolegia.

Souběžně se svojí soudcovskou kariérou se M. Gavalec věnoval i pedagogické činnosti. V letech 2005 až 2011 vyučoval na Ústavu ekonomiky a managementu na Paneurópské vysoké škole (Panevropská vysoká škola, Slovensko). V letech 2006 až 2014 vyučoval i na Ústavu správního práva a Ústavu soukromého práva na Paneurópské vysoké škole.

Miroslav Gavalec byl kromě toho v letech 2005 až 2020 členem Fóra soudců Evropské unie pro životní prostředí a v letech 2006 až 2015 byl členem Asociace evropských soudců správních soudů.

Soudcem Soudního dvora byl M. Gavalec jmenován 7. října 2021.

Dimitrios Gratsias

Soudce

Dimitrios Gratsias, narozen v roce 1957 v Athénách (Řecko), získal v roce 1980 titul magistr práv na Ethniko kai Kapodistriako Panepistimio Athinon (státní a kapodistriánská univerzita v Athénách, Řecko) a v roce 1981 diplom o absolvování postgraduálního studia v oboru veřejné právo na université de Paris I, Panthéon-Sorbonne (univerzita Paříž I, Panthéon-Sorbonne, Francie). V následujícím roce mu Centre universitaire d'études communautaires et européennes (Universités Paris I et II) (Univerzitní středisko pro komunitární a evropská studia, Univerzity Paříž I a II, Francie) udělilo certifikát o studiu práva Společenství.

Dimitrios Gratsias zahájil svoji profesní dráhu v roce 1985 na Symvoulío tis Epikrateias (Státní rada, Řecko), kde do roku 1992 vykonával funkci referenta. V roce 1992 byl jmenován odborným referentem a v roce 2005 členem Státní rady. Zároveň s těmito funkcemi byl v roce 1998 na období dvou let (1998–1999) jmenován mimořádným členem Anotato Eidiko Dikastirio (Zvláštní nejvyšší soud, Řecko) a v roce 2006 zasedal po dobu jednoho roku v Eidiko Dikastirio Agogon Kakodikias (Zvláštní soud příslušný ve věcech odpovědnosti soudců, Řecko). V roce 2008 zasedal coby člen v Anotato Dikastiko Symvoulío Dioikitikis Dikaiosisinis (Nejvyšší soudcovská rada pro správní soudnictví, Řecko). Během soudního roku 2009–2010 vykonával funkci inspektora správních soudů.

V letech 1994 až 1996 pracoval D. Gratsias jako referendář v kabinetu generálního advokáta Georga Cosmase.

Od 25. října 2010 do 6. října 2021 byl D. Gratsias soudcem Tribunálu, kde v rámci dvou po sobě následujících funkčních období, a to od 18. září 2013 do 30. září 2019, vykonával funkci předsedy senátu. Od 7. října 2021 je soudcem Soudního dvora.

Anthony Michael Collins

Generální advokát

Anthony Michael Collins, narozen v roce 1960 v New Haven (Spojené státy), získal v roce 1984 diplom v oboru právní vědy na Trinity College Dublin (Irsko) a v roce 1986 získal diplom Barrister-at-law na Honourable Society of King's Inns (Dublin).

Jeho profesní dráha se předně odvíjela v rámci Irské advokátní komory – v letech 1986 až 1990 a v letech 1997 až 2003 působil jako Barrister-at-law a v letech 2003 až 2013 jako Senior Counsel. V letech 1990 až 1997 své působení coby Barrister-at-law dočasně přerušil a nastoupil k Soudnímu dvoru Evropských společenství jakožto referendář v kabinetech soudců Thomase Francis O'Higinse (v letech 1990 až 1991) a Johna L. Murrayho (v letech 1991 až 1997). Byl jmenován členem stálého zastoupení Rady evropských advokátních komor (CCBE) u Soudního dvora a Soudního dvora Evropského sdružení volného obchodu (ESVO), a to na období od roku 2006 do roku 2013. Od roku 2015 kromě toho působil jako docent unijního práva na University College Cork (univerzita v Corku, Irsko). Je autorem řady publikací týkajících se irského správního práva a unijního práva.

Anthony Michael Collins byl 16. září 2013 jmenován soudcem Tribunálu a od 21. září 2016 vykonával během dvou funkčních období funkci předsedy senátu.

Od 7. října 2021 je generálním advokátem Soudního dvora.

Laila Medina

Generální advokátka

Laila Medina, narozena v roce 1971 v Jelgavě (Lotyšsko), studovala na IMO International Maritime Law Institute (Institut IMO pro mezinárodní námořní právo, Malta), kde v roce 1995 získala titul Master v oboru mezinárodní námořní právo. O rok později jí Latvijas Universitāte (Lotyšská univerzita) udělila osvědčení o způsobilosti k výkonu povolání advokáta. V roce 2002 pak získala na Rīgas Juridiskā augstskola (Vysoká škola práva v Rize, Lotyšsko) magisterský titul v oboru unijní právo.

Od roku 1995 působila na lotyšském ministerstvu dopravy coby vedoucí právního odboru a zástupkyně vedoucího oddělení pro námořní záležitosti. Tyto funkce vykonávala do roku 2002, kdy byla na tomto ministerstvu jmenována poradkyně státního tajemníka pro evropské záležitosti.

V letech 2004 až 2005 zastávala L. Medina post zástupkyně vedoucího úřadu pro evropské záležitosti na Státním kancléřství Lotyšské republiky.

V roce 2005 začala působit na lotyšském ministerstvu spravedlnosti jakožto vedoucí oddělení pro plánování politik. Od roku 2006 zastávala na lotyšském Ministerstvu spravedlnosti funkci zástupkyně státního tajemníka pro odvětvovou politiku a v letech 2009 až 2021 funkci zástupkyně státního tajemníka pro právní politiku.

Laila Medina se v rámci své profesní dráhy věnuje i pedagogické činnosti. V letech 1998 až 2006 vyučovala evropské právo a institucionální právo Evropské unie na Valsts administrācijas škola (Škola veřejné správy, Lotyšsko). V roce 2012 byla lektorkou kurzů pro soudce a notáře, které se týkaly nařízení Řím III. Od roku 2008 je členkou rady Právnické fakulty Biznesa augstskola Turība (Vysoká škola obchodní „Turība“, Lotyšsko).

Laila Medina byla jmenována generální advokátkou Soudního dvora 7. října 2021.

Nicholas Emiliou

Generální advokát

Nicholas Emiliou, narozen ve Famagustě (Kypr), studoval na Ethnikó ke Kapodistriakó Panepistímio Athinón (státní a kapodistriánská univerzita v Athénách, Řecko), kde v roce 1986 získal diplom v oboru právo. Ve studiích pokračoval na London School of Economics and Political Science (Londýnská škola ekonomie a politických věd, Spojené království), kde v roce 1987 získal titul Master v oboru evropské právo. V roce 1991 se stal na University College London (Londýnská University College, Spojené království) doktorem práv.

Na této univerzitě zahájil svoji akademickou dráhu – v letech 1988 až 1991 zde působil coby pomocný výzkumný pracovník. Poté vyučoval evropské právo na University of Southampton (univerzita v Southamptonu, Spojené království) (v letech 1991 až 1993) a na Queen Mary and Westfield College, University of London (Queen Mary and Westfield College, univerzita v Londýně, Spojené království) (v letech 1993 až 1994). V letech 1995 až 1997 byl vedoucím katedry Jeana Monneta v oboru evropské integrace na University of Durham (univerzita v Durhamu, Spojené království). Zároveň s těmito činnostmi byl N. Emiliou v letech 1994 až 1997 čestným vedoucím výzkumu (Honouring Senior Research Fellow) na University College London a zvláštním radcem kyperského ministra zahraničních věcí.

V letech 1997 až 1998 působil jako zmocněnec ministra na oddělení kyperského Ministerstva zahraničních věcí pro Evropskou unii a v letech 1998 až 1999 byl náměstkem stálého zástupce Kyperské republiky při Evropské unii.

V letech 1999 až 2002 byl N. Emiliou mimořádným a zplnomocněným velvyslancem Kyperské republiky v Irsku.

V letech 2002 až 2004 vykonával funkci stálého zástupce Kyperské republiky při Radě Evropy a zástupce kyperské vlády ve věcech předložených Evropskému soudu pro lidská práva. V roce 2004 byl jmenován stálým zástupcem Kyperské republiky při Evropské unii a tuto funkci vykonával do roku 2008.

Poté byl N. Emiliou jmenován stálým tajemníkem kyperského Ministerstva zahraničních věcí a tuto funkci zastával do roku 2012.

V letech 2012 až 2017 působil jako stálý zástupce Kyperské republiky při Organizaci spojených národů v New Yorku a v letech 2017 až 2021 znovu zastával funkci stálého zástupce Kyperské republiky při Evropské unii. Kromě toho v letech 1995 až 2016 zasedal ve Skupině rozhodců v rámci Stálého rozhodčího soudu v Haagu (Nizozemsko).

Generálním advokátem Soudního dvora byl N. Emiliou jmenován 7. října 2021.

Tamara Čapeta

Generální advokátka

Tamara Čapeta, narozena v roce 1967 v Záhřebu (Chorvatsko), studovala právo na Sveučilište u Zagrebu (univerzita v Záhřebu, Chorvatsko), kterou absolvovala v roce 1991. Ve studiích pokračovala na Collège d'Europe (College of Europe) v Bruggách (Belgie), kde v roce 1993 získala titul Master v oboru pokročilá evropská studia. Po návratu na Sveučilište u Zagrebu se věnovala tvorbě své disertační práce a v roce 2001 se stala doktorkou práv.

Svoji profesní dráhu zahájila T. Čapeta v roce 1992 coby úřednice na chorvatském Ministerstvu zahraničních věcí, a to na odboru pro evropskou integraci a na odboru pro agentury OSN se sídlem v Evropě. V letech 1994 až 1997 prováděla na Institutu za razvoj i međunarodne odnose (Institut pro razvoj a mezinárodní vztahy, Chorvatsko) výzkum týkající se procesu evropské integrace.

Své akademické působení započala v roce 1997 coby asistentka na katedře obchodního práva a mezinárodního obchodu na Fakultě ekonomiky Sveučilište u Zagrebu. Od roku 2002 byla profesorkou na Právnické fakultě Sveučilište u Zagrebu, kde byla jedním ze zakládajících členů katedry evropského veřejného práva.

V letech 2013 až 2014 působila T. Čapeta jako vedoucí chorvatského překladatelského oddělení v rámci Generálního ředitelství Soudního dvora Evropské unie pro mnohojazyčnost. Poté začala znovu vyučovat na Sveučilište u Zagrebu. V letech 2015 až 2021 vykonávala funkci vedoucí katedry evropského veřejného práva a vedoucí programu postgraduálního studia evropského práva. V roce 2018 založila Centrum excelence Jeana Monneta a věnovala se výzkumu v oblasti právního státu; v letech 2018 až 2021 vykonávala funkci koordinátorky tohoto centra.

Tamara Čapeta je autorkou řady publikací v oblasti unijního práva. Založila mezinárodní časopis pojednávající o unijním právu, jehož byla v letech 2010 až 2015 šéfredaktorkou; v současné době je to v Chorvatsku jediný časopis tohoto typu. Souběžně s výukou na Sveučilište u Zagrebu byla v rámci Programu výměn hostující profesorkou unijního práva na právnické fakultě Indiana University (univerzita v Indianě, Spojené státy) (v letech 2005 až 2010), na University of Pittsburgh (Pittsburská univerzita, Spojené státy) (v roce 2016) a na Zhōngguó Zhèngfǎ Dàxué (čínská univerzita politologie a práva, Čína). Rovněž přednášela chorvatským soudcům a úředníkům v rámci programů pravidelného vzdělávání v oblasti unijního práva, které organizovaly Pravosudna akademija (Justiční akademie, Chorvatsko) a Državna škola za javnu upravu (Státní škola veřejné správy, Chorvatsko).

Tamara Čapeta byla v roce 2020 jmenována smíšeným výborem Evropské unie členkou rozhodčího tribunálu podle dohody o vystoupení Spojeného království; poté, co byla jmenována generální advokátkou Soudního dvora, tuto funkci přestala vykonávat.

Generální advokátkou Soudního dvora byla Tamara Čapeta jmenována 7. října 2021.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499